

“मीठे बच्चे— देही-अभिमानी बनेर सेवा गन्यौ भने हरेक कदममा सफलता मिलिरहनेछ ।”

प्रश्न:— कुन स्मृतिमा रट्यौ भने देह-अभिमान आउँदैन ?

उत्तर:— सधैं स्मृति रहोस्— हामी ईश्वरीय सेवाधारी (गड्डी सर्वेन्ट) हौं । सेवाधारीलाई कहिल्यै पनि देह-अभिमान आउन सक्दैन । जति-जति योगमा रहन्छौ, त्यति देह-अभिमान छुट्दै जानेछ ।

प्रश्न:— देह-अभिमानीहरूलाई ड्रामा अनुसार कुनचाहिँ दण्ड मिल्छ ?

उत्तर:— उनको बुद्धिमा यो ज्ञान बस्दै बस्दैन । धनी व्यक्तिमा धनका कारण देह-अभिमान रहन्छ । त्यसैले यस ज्ञानलाई बुझ्न सक्दैनन्, यो पनि दण्ड मिल्छ । गरिबले सजिलै बुझ्दछन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले ब्रह्माद्वारा राय दिइरहनुभएको छ । याद गन्यौ भने यो बन्नेछौ । सतोप्रधान बनेर आफ्नो स्वर्णिम राज्यमा प्रवेश गर्नेछौ । यो केवल तिमीलाई मात्र भनिँदैन, यो आवाज सारा भारत त के बेलायतमा पनि जानेछ, सबैको पासमा । धेरैलाई साक्षात्कार पनि हुनेछ । कसको साक्षात्कार हुनुपर्छ ? त्यो पनि बुद्धिले काम लिनुपर्छ । बाबाले ब्रह्माद्वारा नै साक्षात्कार गराएर भन्नुहुन्छ— राजकुमार बन्नु छ भने आऊ ब्रह्मा वा ब्राह्मणहरूको पासमा । युरोपवासी पनि यसलाई बुझ्न चाहन्छन् । भारत स्वर्ग थियो, त्यतिखेर कसको राज्य थियो ? यो कसैले पनि पूरा जान्दैनन् । यहाँ नै स्वर्ग थियो । अहिले तिमीले सबैलाई सम्झाइरहेका छौ । यो सहज राजयोग हो, जसबाट सृष्टि स्वर्ग अथवा हेविन बन्छ । बेलायतीहरूको फेरि पनि बुद्धि राम्रो छ । उनले तुरुन्तै बुझ्नेछन् । अब सेवाधारी बच्चाहरूले के गर्नुपर्छ ? उनलाई नै डाइरेक्शन दिनुपर्ने हुन्छ । बच्चाहरूले प्राचीन राजयोग सिकाउनु छ । तिम्रो पासमा म्युजियम, प्रदर्शनी आदिमा धेरै आउँछन् । विचार लेख्छन्, यिनले धेरै राम्रो कार्य गरिरहेका छन् । तर स्वयम् भने बुझ्दैनन् । धेरथोर अनुभूति (टच) हुन्छ, तापनि आउँछन् फेरि पनि गरिब । आफ्नो राम्रो भाग्य बनाउँछन्, बुझ्ने पुरुषार्थ गर्नेछन् । धनवान्हरूलाई त पुरुषार्थ गर्नु छैन । देह-अभिमान धेरै हुन्छ नि । ड्रामा अनुसार, मानौं बाबाले दण्ड दिनुभएको हो । फेरि पनि उनीहरूद्वारा आवाज गराउनुपर्ने हुन्छ । बेलायतीले त यो ज्ञान चाहन्छन् । सुनेर धेरै खुशी हुनेछन् । सरकारी अफिसरहरूको लागि कति मेहनत गर्छौं, तर उनलाई फुर्सद नै हुँदैन । उनलाई घरैमा साक्षात्कार भए पनि बुद्धिमा आउँदैन । त्यसैले बच्चाहरूलाई बाबा राय दिनुहुन्छ— विचार (मन्तव्य) हरूको राम्रो संकलन गरेर त्यसको एउटा राम्रो किताब बनाऊ । उनलाई राय दिन सक्छौ— हेर्नुहोस्, सबैलाई यो कति राम्रो लाग्छ । बेलायती वा भारतवासीले पनि सहज राजयोग चाहन्छन् । स्वर्गका देवी-देवताहरूको राजाई जुन सहज राजयोगबाट भारतलाई प्राप्त हुन्छ, त्यसैले किन यो म्युजियम गभर्मेन्ट हाउसमा भित्र नलगाउने ? जहाँ सम्मेलन आदि भइरहन्छन् । यो ख्याल बच्चाहरूलाई चलनुपर्छ । अभै समय लाग्छ । यति चाँडै नरम बुद्धि हुँदैनन् । गोडरेजको ताला बुद्धिलाई लागेको छ । अहिले नै आवाज निस्कियो भने त क्रान्ति (रिभोलुशन) हुन्छ । हो, अवश्य हुनु छ । भन, गभर्मेन्ट हाउसमा पनि म्युजियम भयो भने विदेशीहरू आएर देख्नेछन् । विजय त बच्चाहरूको अवश्य हुनु छ । त्यसैले ख्याल चलनुपर्छ । देही-अभिमानीलाई यस्तो यस्तो ख्याल आउँछ— के गर्दा विचराहरूलाई थाहा होस् र बाबासँग वर्सा लिन सकून् । हामीले लेख्छौं पनि, विना खर्च... । जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू आउँछन्, उनले राय दिन्छन् । उप-प्रधानमन्त्रीले उद्घाटन गर्न आउँछन्, फेरि प्रधानमन्त्री, राष्ट्रपति पनि आउनेछन् किनकि उनीहरूलाई पनि गएर बताउँछन्— यो त अद्भुत ज्ञान छ । सच्चा शान्ति त यसरी स्थापना हुनु छ । जँचदछ (ठीक लाग्छ) । जँच्ने गरेर सम्झाउनुपर्छ । आज ठीक नलागे पनि भोलि लानेछ । बाबा भनिरहनुहुन्छ— ठूला-बडा व्यक्तिहरूको पासमा जाऊ । पछि गएर उनले पनि बुझ्नेछन् । मानिसहरूको बुद्धि तमोप्रधान छ, त्यसैले उल्टो काम गरिरहन्छन् । दिन-प्रतिदिन अभै तमोप्रधान बन्दै जानेछन् ।

तिमीले सम्झाउने कोशिश गर्छौं, यो विकारी धन्दा बन्द गर्नुपर्छ, आफ्नो उन्नति गर्नुपर्छ । बाबा आउनुभएको छ— पवित्र देवता बनाउन । आखिर त्यो दिन पनि आउनेछ, गभर्मेन्ट हाउसमा म्युजियम हुनेछ । भन, खर्च त हामीले आफ्नो गर्छौं । सरकारले कहिल्यै पैसा दिनेछैन । तिमी बच्चाहरूले भन्नेछौ— हामी आफ्नै खर्चले हरेक

गभर्मेन्ट हाउसमा यो म्युजियम लगाउन सक्छौ । एउटा आध्यात्मिक संग्रहालय (म्युजियम) ठूलो गभर्मेन्ट हाउसमा हुनुपर्छ, फेरि सबैमा हुनेछ । सम्झाउनेवाला पनि अवश्य हुनुपर्छ । उनलाई भन्नुपर्छ— समय निश्चित गर्नुहोस्, कोही आएर मार्ग बताउनुहुनेछ । विना खर्च जीवन बनाउने मार्ग बताउनेछन् । यो पछि गएर हुनेछ । तर बाबाले बच्चाहरूद्वारा नै बताउनुहुन्छ । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जसले आफूलाई महावीर सम्झन्छन्— उनलाई नै मायाले पक्रिन्छ । धेरै उच्च लक्ष्य छ । बडो सावधानी राख्नु छ । बक्सिङ्ग कम छैन । ठूलोभन्दा ठूलो बक्सिङ्ग हो । रावणलाई जित्ने युद्धको मैदान हो । अलिकति पनि देहको अभिमान नआओस्, “मैले यस्तो सेवा गर्छु, यो गर्छु...” । हामी त ईश्वरीय सेवाधारी हौं । हामीले सन्देश दिनु नै छ, यसमा गुप्त मेहनत धेरै छ । तिमी ज्ञान र योगबलद्वारा आफूलाई सम्झाउँछौ । यसमा गुप्त रहेर विचार सागर मन्थन गरेमा नशा चढ्नेछ । यसरी प्यारले सम्झाउनेछौ, बेहदका बाबाको वर्सा हर कल्प सबैलाई मिल्छ । ५ हजार वर्ष पहिले यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । अहिले त भनिन्छ वेश्यालय । सत्ययुग हो शिवालय । त्यो हो शिवबाबाको स्थापना, यो हो रावणको स्थापना । रात-दिनको फरक छ । बच्चाहरूले फील (महसुस) गर्छन्, वास्तवमा हामी के बनेर गएका थियौं । बाबाले आफू समान बनाउनुहुन्छ । मूल कुरा देही-अभिमानी बन्नु छ । देही-अभिमानी बनेर विचार गर्नुपर्ने हुन्छ, आज हामीले फलानो प्रधानमन्त्रीलाई गएर सम्झाउनु छ । उनलाई दृष्टि दियो भने साक्षात्कार हुन सक्छ । तिमीले दृष्टि दिन सक्छौ । यदि देही-अभिमानी भएर रह्यौ भने तिम्रो ब्याट्री भरिदै जानेछ । देही-अभिमानी भएर बस, आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबासँग योग लगाएमा ब्याट्री भरिन सक्छ । गरिबले तुरुन्तै आफ्नो ब्याट्री भर्न सक्छन् किनकि बाबालाई धेरै याद गर्छन् । ज्ञान त राम्रै छ, तर योग कम छ भने ब्याट्री भरिन सक्दैन किनकि देहको अहंकार धेरै रहन्छ । योग कति पनि छैन । यसैले ज्ञान वाणमा धार भरिदैन । तरवारमा पनि धार हुन्छ । त्यही तरवार १० रूपैयाको पनि हुन्छ, त्यही तरवार ५० रूपैयाको पनि हुन्छ । गुरु गोविन्द सिंहको तरवारको गायन छ, यसमा हिंसाको कुरा छैन । देवताहरू हुन्छन् डबल अहिंसक । आज दुनियाँ यस्तो छ, भोलि यस्तो बन्नेछ । त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ । हिजो हामी रावण राज्यमा थियौं, त्यसैले नाकमा दम थियो । आज हामी परमपिता परमात्माको साथमा रहेका छौं ।

अब तिमी ईश्वरीय परिवारका हौ । सत्ययुगमा तिमी हुनेछौ दैवी परिवारका । अब स्वयम् भगवान् हामीलाई पढाइरहनुभएको छ, हामीलाई कति प्यार मिल्छ भगवान्को । आधाकल्प रावणको प्यार मिलेपछि बाँदर बन्न पुग्यौं । अब बेहदका बाबाको प्यार मिल्नाले तिमी देवता बन्छौ । ५ हजार वर्षको कुरा हो । उनीहरूले लाखौं वर्ष लगाइदिएका छन् । यी (ब्रह्मा) पनि मानौं तिम्रा पुजारी थिए । सबैभन्दा लास्ट नम्बर कल्पवृक्षमा खडा छन् । सत्ययुगमा तिमीलाई कति अथाह धन थियो । फेरि जो मन्दिर बनाए, त्यसमा पनि यति अथाह धन थियो, जसलाई आएर लुटे । मन्दिर त अरू पनि होलान् । प्रजाका पनि मन्दिर होलान् । प्रजा त अभै धनी हुन्छन् । प्रजासँग राजाहरूले कर्जा लिन्छन् । यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो । सबैभन्दा गन्दा (विकारी) मुलुक हो कलकत्ता । यसलाई परिवर्तन (चेन्ज) गर्ने मेहनत तिमी बच्चाहरूले गर्नु छ । जसले गर्नेछ, उसले पाउनेछ । देह-अभिमान आयो कि गिन्यो । मनमनाभवको अर्थ बुझ्दैनन् । केवल श्लोक कण्ठ गर्छन् । ज्ञान त तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय उनीहरूमा हुन सक्दैन । कुनै मठ-पन्थवाला देवता बन्न सक्दैन । प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू ब्राह्मण नबनी देवता कसरी बन्न सक्छन् । जो कल्प पहिले बनेका छन्, उनै बन्नेछन् । समय लाग्छ । वृक्ष बढेपछि त फेरि फैलिदै जान्छ । तीव्रगतिको सेवा (चींटी मार्गबाट विहंग मार्ग) हुनेछ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठे बच्चे— बाबालाई याद गर, स्वदर्शन चक्र घुमाऊ । तिम्रो बुद्धिमा सारा ८४ जन्मको चक्र छ । तिमी ब्राह्मणहरू नै फेरि देवता र क्षत्रिय घरानाका बन्छौ । सूर्यवंशी-चन्द्रवंशीको अर्थ पनि कसैले बुझ्दैनन् । मेहनत गरेर सम्झाइन्छ । फेरि पनि बुझ्दैनन् भने सम्झनुपर्छ, अभै समय आइपुगेको छैन । फेरि पनि आउँछन् । सम्झन्छन्— ब्रह्माकुमारीहरूको बाहिर नाम यस्तो छ । भित्र आएर हेर्छन्, अनि भन्छन्— यिनले धेरै राम्रो काम गरिरहेका छन् । यिनीहरूले त मनुष्य मात्रको चरित्र सुघार्छन् । देवताहरूको चरित्र हेर कस्तो छ । सम्पूर्ण निर्विकारी... । बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो । यी ५ भूतहरूको कारण नै तिम्रो चरित्र बिग्रेको हो । जुन समय सम्झाउनुहुन्छ,

त्यस समय राम्रो बन्छन् । बाहिर गएपछि सबै थोक बिर्सिन्छन् । त्यसैले भनिन्छ— सौ-सौ करे शृङ्गार... । यो बाबाले कुनै गाली दिनुहुन्न, सम्झाउनुहुन्छ । दैवी चलन राख, क्रोधमा आएर किन भुक्छौ ! स्वर्गमा क्रोध हुँदैन । बाबाले सामुन्ने जे भनेर सम्झाए पनि कहिल्यै क्रोध आउँदैनथ्यो । बाबाले रिफाइन गरेर सम्झाउनुहुन्छ । ड्रामा कायदा अनुसार चलिरहन्छ । ड्रामामा कुनै भुल हुँदैन । अनादि अविनाशी बनेको छ । जुन कार्य राम्रो हुन्छ, फेरि ५ हजार वर्षपछि हुनेछ । कसैले भन्छन्— यो पहाड भत्किएपछि फेरि कसरी बन्नेछ ? हेर, नाटकमा महल भत्कियो, फेरि नाटक दोहोरिन्छ भने त्यही बनेको महल देख्नेछौ । यो हुबहु दोहोरिइरहन्छ । बुझ्नको लागि दिमाग चाहिन्छ । कसैको बुद्धिमा बस्न बडो मुश्किल हुन्छ । विश्वको इतिहास-भूगोल हो नि । रामराज्यमा यी देवी-देवताहरूको राज्य थियो, उनीहरूको पूजा हुन्थ्यो । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— तिमी नै पूज्य अनि तिमी नै पुजारी बन्छौ । ‘हम सो’ को अर्थ पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ । हम सो देवता, हम सो क्षत्रिय... बाजोली हो नि । यसलाई राम्रोसँग बुझ्ने र बुझाउने कोशिश गर्नु छ । बाबा यस्तो भन्नुहुन्न, धन्दा छोड । पर्देन । केवल सतोप्रधान बन्नु छ, इतिहास-भूगोलको रहस्य बुझेर बुझाऊ । मूल कुरा हो मनमनाभव । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, तब सतोप्रधान बन्नेछौ । यादको यात्रा हो नम्बरवन । बाबा भन्नुहुन्छ— म सबै बच्चाहरूलाई साथमा लिएर जानेछु । सत्ययुगमा कति थोरै मानिस हुन्छन् । कलियुगमा यति धेरै मानिसहरू छन् । कसले सबैलाई फर्काएर लिएर जानुहुन्छ । यो सारा जंगलको सफाई कसले गर्‍यो ? बागवान, खिवैया बाबालाई नै भन्ने गर्छन् । उहाँले नै दुःखबाट छुटाएर त्यस पार लैजानुहुन्छ । पढाइ कति मीठो लाग्छ किनकि पढाइ हो कमाइको स्रोत (नलेज इज सोर्स अफ इनकम) । तिमीलाई अथाह खजाना मिल्छ । भक्तिमा केही पनि मिल्दैन । यहाँ पाउमा पर्ने कुरा छैन । उनीहरू त गुरुको अगाडि सुत्छन्, यसबाट बाबाले छुटाउनुहुन्छ । यस्ता बाबालाई याद गर्नुपर्छ । उहाँ हाम्रा बाबा हुनुहुन्छ, यो त बुझ्यौ नि ? बाबासँग वर्सा अवश्य मिल्छ । त्यो खुशी रहन्छ । लेख्छन्— हामी धनवान्हरूको पासमा गयौं, लाज लाग्थ्यो किनकि हामी गरिब हौं । बाबा भन्नुहुन्छ— गरिब हौं भने भन् राम्रो । धनवान् भएको भए यहाँ आउँदैनथ्यौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं यस खुशी वा नशामा रहनु छ— अहिले हामी ईश्वरीय परिवारका हौं, स्वयम् भगवान्‌ले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ । उहाँको प्यार हामीलाई मिलिरहेको छ, जुन प्यारबाट हामी देवता बन्नेछौं ।
- २) यस बनि-बनाऊ ड्रामालाई यथार्थ रूपमा (एक्युरेट) बुझ्नु छ, यसमा कुनै भूल हुन सक्दैन । जुन कर्म भयो, फेरि दोहोरिन्छ । यस कुरालाई राम्रोसँग दिमागले बुझेर चल्‍यो भने कहिल्यै क्रोध आउँदैन ।

वरदानः— नराम्रोमा पनि राम्रो अनुभव गर्नेवाला निश्चयबुद्धि बेफिक्र बादशाह भव

सधैं यो स्लोगन याद रहोस्— जे भयो राम्रो भयो, राम्रो भइरहेको छ र राम्रै हुनु छ । नराम्रोलाई नराम्रोको रूपमा नहेर । नराम्रोमा पनि राम्रोको अनुभव गर, नराम्रोबाट पनि आफ्नो पाठ पढ । कुनै पनि कुरा आएमा “के होला”— यो संकल्प नआओस् । तत्काल आउनुपर्छ— “राम्रै हुनेछ” । बित्यो, राम्रो भयो । जहाँ राम्रो छ, त्यहाँ सधैं बेफिक्र बादशाह अनुभव हुन्छ । निश्चयबुद्धिको अर्थ नै हो बेफिक्र बादशाह ।

स्लोगनः— जसले स्वयम्‌लाई वा अरूलाई रिगार्ड दिन्छ, उसको रिकर्ड सधैं ठीक रहन्छ ।

✽ **शब्दार्थः—** रिगार्ड— आदर, सत्कार